

Другия плюе задъ оградата, усмихва се наполовина и процежда :

— Цѣла кошница имашъ — вземи си...

— Ти да не мислишъ, че като ги продавамъ — сж мои?... Е-хей!... Всичката стока е на бюфетчика... Той е чорбаджията!...

Махва отново съ ржка:

— Лоши хора, брей!... Ей сега, преди малко, единъ издърпа най-голѣмия номеръ — ей такава нà пита шоколатъ!...

Почесва босия си кракъ и добавя:

— Нѣма да почерпишъ, а?...

Грабва внезапно кошницата и затупурква надолу по стълбата.

Сега срѣдъ рѣката никнатъ тукъ-тамъ и отминаватъ малки островчета, потънали въ трѣстика, и замрѣли подъ слънцето. Срещатъ се нови вериги шлепове. Едно загубено облаче стои въ небето и отражението му плува заедно съ параходчето. Нови пжтници сж се качили, замирисва на риба и дини.

Отъ една дървена скеля качватъ на носилка нѣкого. Двама селяни мжже — единия дребенъ, посивѣлъ човѣкъ, другия младъ, опърленъ отъ слънцето, якъ, вна-